

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 12/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Ľubomírom Havlíkom, Svätoplukova 28, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 4 Tk 4/2020 z 27. júla 2021 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tos 93/2021-3505 z 9. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Tk 4/2020 z 27. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tos 93/2021-3505 z 9. septembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia a prikázal okresnému súdu, aby sťažovateľa prepustil bezodkladne na slobodu, uplatňuje si primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ ČVS: PPZ-207/NKA-PZ-ZA-2019 z 1. júla 2019 bol sťažovateľ obvinený z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných

a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d), ods. 2 písm. c), e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona. Uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 4 Tp 3/2019 z 3. júla 2019 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom samotná väzba začala sťažovateľovi plynúť 1. júla 2019. Následne 20. februára 2020 podal na sťažovateľa v predmetnej trestnej veci prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave na okresnom súde obžalobu. Dňa 19. júla 2021 podal sťažovateľ opätovne žiadosť o prepustenie z väzby. Samosudca okresného súdu vykonal výsluch sťažovateľa 27. júla 2021 a napadnutým uznesením jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol.

3. S rozhodnutím prvostupňového súdu sa sťažovateľ nestotožnil a podal proti nemu sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v prvom rade poukázal, že v jeho prípade už trestné konanie a väzba trvajú takmer dva a pol roka, čo sa vzhľadom na fakt, že predmetom konania je len jeden skutok a že všetci údajní páchatelia boli vzatí do väzby, a teda sa nemohli trestnému stíhaniu nijako vyhýbať, javí ako neprimerane dlhá doba. Okresný súd síce vo veci formálne koná, avšak z nepochopiteľných dôvodov počas 20 mesiacov a na viac ako 20 pojednávaniach, ktoré vo veci nariadil, nedokázal vo veci rozhodnúť. Nejde pritom o skutkovo ani právne nijako komplikovanú vec, o čom svedčí aj fakt, že orgány činné v trestnom konaní dokázali celé vyšetrowanie od vznesenia obvinenia do podania obžaloby vykonať za 8 mesiacov.

5. Vo vzťahu k materiálnej podmienke väzby sťažovateľ uvádza, že dôkazná situácia proti jeho osobe, ktorá bola od začiatku prípravného konania založená iba na výpovediach dvoch spolupracujúcich obvinených, sa v priebehu konania pred súdom oslabilá tak, že jeden spolupracujúci obvinený na hlavnom pojednávaní svoju výpoveď zmenil v prospech sťažovateľa a druhého napriek pôvodnému príslubu súd odmietol predvolať a vypočuť. V prípravnom konaní pritom tento obvinený vypovedal 6-krát, pričom v podstatných veciach sa všetky jeho výpovede rozchádzajú. Sťažovateľ zdôrazňuje, že dokazovanie pred súdom sa blíži ku koncu, pričom žiadny iný dôkaz proti nemu produkovaný nebol a prokurátor vykonanie ďalších dôkazov ani nenavrhuje. Sťažovateľ dodáva, že samotné tvrdenie (súdv rozhodujúcich o jeho väzbe, pozn.) o tom, že sa mu kladú za vinu tri odovzdávania drog, nie je dôkazom, že sa takéhoto konania aj dopustil. Vzhľadom na tieto okolnosti malo byť napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu porušené sťažovateľovo základné právo na osobnú slobodu vyplývajúce z čl. 17 ústavy.

6. Okresný súd v napadnutom uznesení obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti odôvodnil tým, že sťažovateľ sa už v minulosti dopustil obdobnej trestnej činnosti, tým, že skutok spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ako aj tým, že nepreukázal svoj zdroj obživy. K týmto skutočnostiam sťažovateľ uvádza, že jeho predošlé odsúdenie za drogovú trestnú činnosť je za skutok z roku 2002 a s konaním, pre ktoré je sťažovateľ vo väzbe, nemá absolútne žiadny súvis. Tvrdenie súdu o podmienenom odsúdení sa nezakladá na pravde, keďže sťažovateľ

podmienečne odsúdený nebol a ani nie je. Svoje majetkové pomery a svoj zdroj príjmu sťažovateľ preukázal výpismi z účtov a katastra nehnuteľností, ako aj výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ]. Tvrdenia okresného súdu, ktorými odôvodňuje svoje rozhodnutie o formálnej podmienke preventívnej väzby, teda nekorešponujú so skutočnosťou a s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise, a vykazujú známky svojvôle zo strany súdu, keďže súd neuvádza žiadne úvahy, ktoré ho k jeho nepodloženým tvrdeniam viedli. Krajský súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal so žiadosťou z námietok sťažovateľa a v podstate sa len odvoláva na odôvodnenie okresného súdu, ktoré bolo napadnuté opravným prostriedkom. Odpoveď na dôvody pokračovania väzby po viac ako 27 mesiacov nebola sťažovateľovi daná. Už uvedeným spôsobom malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva na obhajobu v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru aj čl. 50 ods. 3 ústavy. Sťažovateľ totiž od začatia konania pred súdom poukazuje na tú skutočnosť, že po ukončení vyšetrovania nebola daná možnosť zákonným spôsobom preštudovať vyšetrovací spis ani jemu a ani jeho obhajcovi. Vyšetrovací spis bol po ukončení vyšetrovania sťažovateľovi predložený nezviazaný a neočíslovaný, pričom jeho obhajca nebol o možnosti preštudovať spis zákonným spôsobom vyrozumieť. Po tom, ako sťažovateľ vyšetrovateľa na tieto nedostatky upozornil, vyšetrovateľ preštudovanie ukončil a ďalšiu možnosť preštudovať spis už sťažovateľ ani jeho obhajca nedostali.

8. Napokon vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je sťažovateľ toho názoru, že samotné konštatovanie porušenia jeho práv garantovaných ústavou a dohovorom nie je postačujúcim zadosťučinením a nestačí na kompenzáciu ujmy, ktorú sťažovateľ v dôsledku porušenia svojich práv utrpel, a preto si uplatnil aj finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru], práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru] napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej

právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

12. Zmyslom a účelom už uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o tejto sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde]. V ďalších bodoch odôvodnenia tohto uznesenia sa preto ústavný súd zaoberal namietaným porušením sťažovateľom označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

III.2. K materiálnym dôvodom väzby a namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Námietka sťažovateľa v tejto časti spočívala vo všeobecnom spochybňovaní dôkazov produkovaných v predmetnom trestnom konaní proti nemu samotnému. Krajský súd v napadnutom uznesení v tomto kontexte poukázal, že súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obžalovaného, ale posudzuje iba to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí príslušný trestný čin.

15. Vo vzťahu ku konkrétnym dôkazom, ktoré majú zakladať podozrenie proti sťažovateľovi, krajský súd odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu. Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým uznesením krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ale aj napadnutého uznesenia okresného súdu. Tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, III. ÚS 342/2017). Okresný súd vo vzťahu k podozreniu proti sťažovateľovi uviedol: „Z hľadiska doposiaľ získaných dôkazov, súd pre konštatovanie dôvodnosti spáchania trestnej činnosti a skutočnosti, že z tejto je dôvodne podozrivý obž. ■■■■ prihliadol najmä na výpoveď (prečítanú na hlavnom pojednávaní v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku) obž. ■■■■ ako aj na výpovede obž. ■■■■ z prípravného konania, pričom prihliadol aj na jej zmenu počas vykonaného hlavného pojednávania, kde obž. ■■■■ zmenil výpoveď, kde účasť obž. ■■■■ na trestnej činnosti nepotvrdil, avšak zároveň bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania, ktorú označil za nepravdivú a zosnovanú OČTK, s čím sa súd musí vysporiadať v etape rozhodovania v merite veci, pričom predbežne sú ich rozpory vo výpovediach čiastočne odstraňované a z časti môžu byť odstránené, v opačnom prípade k nim súd vzhľadne pri posudzovaní otázky viny a trestu. Súd taktiež poukazuje na výpovede svedkov ■■■■ a ■■■■, ktorých výpovede sú rozsiahle a aj sťažnostný súd opakovane judikoval, že ich výpovede nie je účelné transformovať do textu uznesenia o väzbe obžalovaných, preto súd na danom mieste odkazuje na uznesenia o zamietnutí žiadosti p prepustenie z väzby, resp. o ponechaní vo väzbe, ako aj na uznesenia sťažnostného súdu. Je potrebné dodať, že svedecké výpovede priamo týkajúce sa obžalovaného ■■■■ už boli riadne vykonané na hlavnom pojednávaní, pričom plánovaný svedok k osobe obžalovaného v prípravnom konaní nevedel uviesť nič a zmena výpovede v tomto smere sa súdu nejaví ako reálna. Obžalovaný navrhol svedkov, ktorých súd vypočul resp. o ich vypočutí ešte len rozhodne, títo sú osoby, ktoré poznali obž. ■■■■ pred vzatím do väzby, vyvracajú výpoveď jedného zo svedkov, resp. uvádzajú, že majú obž. ■■■■ za bezúhonného. Ich výpoveď súd vyhodnotí v procese rozhodovania v merite veci. Z obrazového záznamu (č. l. 412), ktorý bol vykonaný na výsluchu dňa 03.07.2019 a obvinený (obžalovaný) mal možnosť sa k nemu vyjadriť, čo mimochodom aj urobil nielen na výsluchu dňa 03.07.2019 pred sudcom pre prípravné konanie, ale napríklad aj cestou obhajcu v žiadostiach o prepustenie z väzby, bolo zistené, že dňa 20.06.2019 osoba, ktorá bola v prípravnom konaní stotožnená ako obž. ■■■■ sa dňa 20.06.2019 stretla s osobami stotožnenými ako obž. ■■■■ a obž. ■■■■ na čerpacej stanici Shell v Bratislave - Karlovej Vsi, kde obž. ■■■■ predal ostatným menovaným balíček nezisteného obsahu, pričom obž. ■■■■ odovzdal obž. ■■■■ iný predmet, na zázname pripomínajúci peniaze, uvedený záznam preto verifikuje výpoveď spoluobžalovaných voči osobe obž. ■■■■ Tento opakované uvádza, že obžalovaným odovzdal iný balíček, t. j. ten v ktorom sa drogy nenachádzali a balík zaistený od spoluobžalovaných pri ich zadržaní nie je totožný s balíkom, ktorý im predtým odovzdal obž. ■■■■ Tu ale súd poukazuje, že túto verziu bude možné verifikovať až následným procesným postupom súdu v merite veci.“

16. Z už uvedeného je zrejmé, že krajský súd sa s otázkou dôvodného podozrenia vo vzťahu k sťažovateľovi (t. j. materiálnou podmienkou väzby) vysporiadal dostatočným spôsobom. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľove námietky v jeho ústavnej sťažnosti sú založené na jeho subjektívnych hodnoteniach, resp. sťažovateľ v rámci svojej argumentácie nerozlišuje medzi podozrením a vinou vo vzťahu k rozhodovaniu o svojej väzbe. Sťažovateľ taktiež, čo sa týka

podozrení proti nemu, účelovo opomenul niektoré okolnosti z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí (napr. obrazový záznam uvádzaný v predošlom bode). Takáto argumentácia sťažovateľa je relevantnou obranou smerujúcou k spochybňovaniu jeho viny, no v tomto momente je nepresvedčivá vo vzťahu k samotnému podozreniu v predmetnej trestnej veci proti jeho osobe (ktoré bolo predmetom rozhodovania o jeho väzbe, pozn.). Ústavný súd zároveň opakuje, že dôvodné podozrenia proti sťažovateľovi v tomto momente v žiadnom prípade nepredstavujú finálne hodnotenie dôkaznej situácie, ktoré nastane až pri rozhodovaní o vine sťažovateľa. Uvedenú skutočnosť napokon správne zdôraznil aj krajský súd v napadnutom uznesení.

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

18. Konštatovanie materiálnej podmienky väzby zo strany krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné, resp. krajský súd adekvátnym spôsobom zareagoval na námietku sťažovateľa, ktorý spochybňoval existenciu tejto materiálnej podmienky vo svojej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K preventívnej väzbe a namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým uznesením krajského súdu:

19. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zdôrazňuje, že tieto články sú z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahujú sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza aj z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru.

20. V rámci rozhodovania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Inými slovami, pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy (v spojení aj s čl. 5 ods. 3, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru) a v prípade zistenia porušenia práva na súdnu ochranu v takomto konaní pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy (prípadne aj čl. 5 ods. 3, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru).

21. Pretože sťažovateľom označené ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sa vecne nevzťahujú na okolnosti sťažovateľovho väzobného stíhania, ústavný súd odmietol jeho ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Sťažovateľ pomerne nelogicky spojil svoje námietky týkajúce sa materiálnych dôvodov väzby s namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu a svoje námietky týkajúce sa splnenia predpokladov preventívnej väzby s namietaným porušením práva na spravodlivý proces. Pretože samotné právo na spravodlivý proces sa vecne nevzťahuje na okolnosti sťažovateľovho väzobného stíhania, ústavný súd posúdil aj túto časť námietok sťažovateľa vo vzťahu k jeho základnému právu na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru].

23. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, čo sa týka preventívnej väzby, a jeho argumentáciu si v plnom rozsahu osvojil. Okresný súd vo vzťahu k príjmom sťažovateľa uviedol: *«... obžalovaný dlhodobo nemá bezpečne preukázaný pôvod príjmov a je podľa názoru súdu dôvodné sa domnievať, že zdrojom príjmov obž. je výhradne alebo prevažne trestná činnosť drogového charakteru. Pokiaľ ide o argument obžalovaného (vznesený v minulosti počas väzobného výsluchu), že aktuálne začína podnikáť v stavebníctve (v priebehu dokazovania boli tvrdené aj činnosti súvisiace s nákupom a predajom stavebného materiálu, či istá výpomoc pri prevádzkovaní autoservisu- tento aspekt má podľa názoru súdu buď dočasný ale nepreukázateľný charakter a obž. nemôže mať dostatočne preukázateľný legálny príjem, hoci svoju majetnosť preukázal bankovým výpisom; aj príjem z prenájmu nehnuteľností je pomerne „nový“ a nie je zrejmé, čím sa obžalovaný živil doposiaľ (pojem „úspory“ je všeobecný a pre procesnú stránku veci neoveriteľný stav, pričom sám obžalovaný tento stav ani patrične nezrejmil). Na uvedené nemal vplyv ani obsah predložených príloh (navyše z obdobia vzdialenej minulosti – v predchádzajúcich konaniach o väzbe obžalovaného).»*

24. Okrem toho okresný súd poukázal na to, že podľa vykonaného dokazovania mal sťažovateľ participovať na stíhanej trestnej činnosti nepretržite počas dlhšieho časového obdobia a podstatný zdroj svojich príjmov mal s najväčšou pravdepodobnosťou práve z drogovej trestnej činnosti. Ďalej poukázal na odpis sťažovateľa z registra trestov, podľa ktorého bol sťažovateľ dosiaľ trikrát súdne trestaný, pričom naposledy bol vo výkone trestu pre trestnú činnosť drogového charakteru. K tvrdeniu sťažovateľa, že jeho predošlé odsúdenie za drogovú trestnú činnosť je za skutok ešte z roku 2002 a so súčasným trestným stíhaním nemá nič spoločné, ústavný súd poznamenáva, že v tomto prípade je súvislosťou práve to, že išlo o drogovú trestnú činnosť (čo sťažovateľ v konečnom dôsledku ani nepoprel). Potenciálne nesprávne tvrdenie súdu, že sťažovateľ mal spáchať skutok, ktorý sa mu kladie za vinu v rámci skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, nebolo v tomto kontexte rozhodujúcou okolnosťou posúdenia jeho preventívnej väzby.

25. Zhrnúc už uvedené závery, ústavný súd konštatuje, že krajský súd napadnutým uznesením a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, vo vzťahu k základnému právu na osobnú slobodu sťažovateľa nepochybil, ani čo sa týka odôvodnenia preventívnej väzby sťažovateľa. Vo vzťahu k samotnej dĺžke konania pred okresným súdom táto bola v tomto prípade ovplyvnená tiež vyšším počtom žiadostí o prepustenie z väzby, väzobnými výsluchmi a predkladaním spisu na konanie o sťažnostiach nadriadenému súdu (vo veci je šesť obžalovaných, pričom viacerí sú väzobne

stíhaní), ako aj návrhom na odňatie a prikázanie veci, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky. Napokon sťažovateľ, ako aj okresný súd uviedli, že predmetná trestná vec je (v čase podania ústavnej sťažnosti) už pred ukončením dokazovania na hlavnom pojednávaní, pričom dosiaľ sa dĺžka konania nepriblížila maximálnej lehote väzby, ktorá by bola prípustná, ak by bol skutok kvalifikovaný ako zločin (36 mesiacov).

26. Napadnuté uznesenie krajského súdu, resp. konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, týkajúce sa aj posúdenia preventívnej väzby sťažovateľa sú preto podľa názoru ústavného súdu ústavne udržateľné. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným právom na osobnú slobodu a napadnutým uznesením krajského súdu, resp. postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K porušeniu základného práva na obhajobu napadnutým uznesením krajského súdu:

27. Sťažovateľ aj napriek tomu, že jeho ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiam o jeho väzbe, namieta v nej aj okolnosti preštudovania vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania. Ústavný súd ale konštatuje, že táto okolnosť nemá nič spoločné s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa. Ide totiž o okolnosť súvisiacu so samotným trestným konaním, ktoré sa (keďže už je vo fáze konania pred súdom, pozn.) skončí samotným meritórnym rozhodnutím okresného súdu. Ide teda o okolnosť, ktorú sťažovateľ správne namieta v konaní pred okresným súdom, resp. bude na ňu môcť poukázať aj v rámci opravného prostriedku proti potenciálnemu meritórnemu rozhodnutiu okresného súdu. Vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe však nemá táto námietka sťažovateľa žiadnu vecnú súvislosť, pretože pri rozhodovaní o väzbe konajúci súd žiadnym spôsobom nehodnotí podmienky, ktoré mal obvinený na preštudovanie vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania.

28. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru] a napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutých väzobných rozhodnutí, prepustenie sťažovateľa na slobodu, primerané finančné zadosťučinenie a náhrada trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu